

FRANKRIJK DE DRÔME

De Drôme fabriek

Het is ondertussen al sinds 1995 geleden dat Bart Peeters het programma 'De Droomfabriek' presenteerde op TV1. Kijkers zonden brieven in waarin ze hun hartewens omschreven, en voor enkele gelukkigen werd de droom werkelijkheid. Ook ik was één van de honderdduizenden kijkers die iedere vrijdagavond aan het beeldscherm kleefden, al raapte ik nooit de moed bijeen om een brief te schrijven (waarin motoren en reizen ongetwijfeld een hoofdrol zouden spelen). De hulp van Bart Peeters zou niet nodig zijn, want twintig jaar later kwam de droom alsnog uit. Als kersverse motorjournalist werd ik met een gloednieuwe BMW F800GT op pad gestuurd richting – niet toevallig – de Drôme.

TEKST: Arno Jaspers

FOTO'S: Arno Jaspers, Thomas Kraemer

Het is amper zes uur 's ochtends wanneer de wekker afloopt. Motorpak aantrekken, snel een boterhammetje verorberen, de bagage op de motor hangen, en dan vertrekken we voor zo'n 850 saaie autosnelwegkilometers richting Tain-l'Hermitage. We rijden op 1 mei, de dag van de arbeid, en dus is er amper verkeer. Voor we het goed en wel beseffen zitten we al in Luxemburg en houden we halt voor een koffie-, tank- en plaspaauze. Spijtig genoeg is de

zon inmiddels verdwenen, dus trekken we veiligheidshalve ook maar een regenpak aan. Terug op de snelweg valt het op dat er best wel wat motorrijders onderweg zijn, of liever: Harley-rijders. We kunnen geen péage of tankstation voorbijrijden zonder dat er een kudde Harley-Davidsons staat. Dit kan geen toeval zijn. Tussen Metz en Nancy houden we even halt en vragen we wat er gaande is. "Iedereen is op weg naar Port-Grimaud, één van de grootste Harley meetings in Europa!". Klinkt leuk, maar met onze BMW-toerbak zouden we toch maar uit de toon vallen. En bovendien is het nog eens 300 kilometer verder dan onze eindbestemming. Intussen blijft het maar doorregenen en vertoont ons Macna regenpakje al enige tekenen van lekkage. Ook na een snelle lunch blijven de hemelsluisen wagenwijd open staan. We verstoppen ons zo goed we kunnen achter het windscherm van de F800GT, maar tegen een stortbui van een paar uur is niets opgewassen. Gelukkig is de BMW tanktas wel waterdicht, waardoor we met onze zompige handschoenen toch een halfdroog ticketje aan de péage-bediende afgeven. Eens voorbij Lyon komt de zon er opnieuw door, wat ons de kans geeft om een beetje op te drogen tegen dat we aankomen in Tain-l'Hermitage. Dit stadje ligt aan de Rhône, de natuurlijke grens tussen de Drôme en de Ardèche. Maar vooraleer we op verkenning trekken, checken we in bij hotel 'Les Deux Côteaux' en ruilen we het halfnatte motorpak in voor een droge motorjeans en een leren vest.

OP ADEM KOMEN

De combinatie van leder en jeans is volledig in de mode bij de Zuid-Franse motards die en masse aan de Rhône-oeveren passeren. De overgrote meerderheid verkiest een sportieve naked, al dan niet uitgerust met een lederen tankovertrekje en een topcase. Onder een heerlijk avondzonnetje wandelen we de Rhône over richting Ardèche en meteen komen we terecht in een bar waar alle motards

samentroepen. Er heerst een gezellige sfeer en alle hoofden draaien bij het geluid van iedere passerende motorfiets. Nochtans is het vooral het geluid van knetterende 50cc (of meer...) crossertjes dat ons het meeste opvalt. Het lijkt wel alsof de iPhone hier nog niet bestaat, want iedere veertienjarige paradeert fier door de straten op zijn brommer. We krijgen er spontaan jeugdsentiment van. Een biertje of twee later besluiten we om maar terug te stappen richting het hotel, zo'n kletsnatte autosnelwegrit kruipt tenslotte niet in je kleren. Vroeg het bed in want morgen wacht ons een druk gevuld programma.

CÔTES DU RHÔNE

Na een goede nachtrust en een ontbijtbuffetje trekken we naar de wereldbekende wijngaarden van de Côtes du Rhône. De motor blijft nog even geparkeerd, want 'Au Sommelier' organiseert tochten door de

wijngaarden per elektrische mountainbike. Zo kunnen ook de minst getrainde fietssers de steile en smalle bergpaadjes in de wijngaarden overwinnen. Een aanrader voor wijnliefhebbers, al hoeft je niets van wijn te kennen om te genieten van de prachtige uitzichten die je onderweg voorgeschoteld krijgt. Het is echter maar een voorproefertje van wat nog komen zou. Eens de fietsen weer op slot staan, trekken we opnieuw ons motorpak aan en maken we ons klaar voor het echte werk. De zijkooffers en tanktas hangen opnieuw aan onze beemer en we zijn helemaal klaar voor de eerste col van de dag.

OVERDOSIS BOCHTENWERK

We reizen naar het zuiden, en nadat we eerst een paar rechtoe-rechtaan kilometers verwerkt hebben in de Rhônevallei, richten we onze pijlen op de Col de Tourniol. De zon schijnt, ons Beiers paardje is in goede vorm en we hebben wel zin in het betere bochten-

werk. Het duurt niet lang vooraleer de eerste haarspeldbochten zich aandienen en we flink in hoogte stijgen. Hier en daar wordt de weg heel smal, maar het asfalt is van uitstekende kwaliteit. De Col de Tourniol is een uitstekende plek om een motorfiets tot het uiterste te drijven, de twin toont er zich van zijn beste kant. We letten wel op dat we nog niet al onze energie verspelen, want het zwaarste werk moet nog komen. We dalen weer af richting Combe Laval waar we de tijd nemen voor een korte koffiepauze. Wat kan 'un p'tit café' toch smaken als je al wat kilometers achter de rug hebt. De eigenaar van de koffiezaak inspecteert onze machine grondig en vraagt of we een ruil met zijn oude Renault 5 zien zitten. We bedanken vriendelijk, betalen onze koffie en trekken verder naar de prachtige Col de la Machine. Een lokale motorrijder stopt voor een praatje terwijl we wat foto's aan het nemen zijn en hij vertelt ons dat deze klim 's zomers

bijna in een racecircuit verandert. "Nu is het rustig omdat de temperatuur nog niet heel hoog is, maar vanaf juli komen alle snelle jongens hier grote show verkopen. Zowel met racemotoren als met getuned rallywagens. En dat heeft soms nare gevolgen." Het verklaart meteen enkele kruisjes die we eerder langs de weg zagen en de barsten en beschadigingen aan de muurtjes en vangrails in de bochten. Een gewaarschuwd man is er twee waard, dus we zijn extra voorzichtig en banen ons een weg richting de Col de Rousset. Deze bergen zijn de droom van iedere motortoerist en we moeten ons inhouden om niet bij elke mooie plaats te stoppen voor een foto. Tenslotte kan geen enkele foto de pracht van sommige plekjes helemaal vatten...

VAN TOERBOOT NAAR TOERBOOT

Het is ook op één van deze idyllische plekjes bij de Col de Rousset dat

we de motor langs de kant parkeren. Gisteravond hebben we nog snel wat proviand ingeslagen bij de supermarkt in Tain en met het uitzicht op het hemels mooie berglandschap maken we tijd voor een picknick. Op het geluid van de vogels en een occasioneel passerende motor na, is het ontzettend stil. Een schril contrast met de drukte op de Belgische snelwegen die ons iedere dag naar de redactie brengen. Met wat pain, boursin en ehm... 'un coca' in onze maag, vertrekken we richting Saillans. Na wederom een heerlijk kronkelende afdaling komen we er bij de rivier die zijn naam leent aan deze streek. De Drôme is bekend bij kajakkers en kanovaarders en dus besluiten wij ook om het motorpak in te ruilen voor een wetsuit en de motor voor een bootje. In deze tijd van het jaar is er echter niet genoeg stroming om met de kano of kajak op pad te gaan, dus wordt het een raft. Ervaring is niet vereist, zolang je

maar goed luistert naar de gids kan er niets fout gaan. Eerst helpen we met de boot te water te laten en dan springen we met natte voeten aan boord. Met de peddel in de hand, roeien we richting Die. Het begin van het boottochtje is rustig en dus krijgen we ruim de tijd om de bevelen van onze gids vanbuiten te leren. Hét belangrijkste: op tijd van de opblaasbare rand afkomen en je vasthouden aan de veiligheidskorden. Tijdens de stroomversnellingen raakt er al wel eens een peddel verloren en nat worden we sowieso. Bovenal is het raften een leuke manier om een stukje ongerepte natuur te ontdekken. Voor we bij Die aankomen wordt de Drôme heel breed en merken we een Volkswagen hippiebusje op aan de oever. "Tijdens de zomer komen hier heel veel seizoensarbeiders met busjes", vertelt onze gids "Ze parkeren zich aan de oevers of langs verlaten wegen in het bos en werken overdag in de wijngaarden. Ook

**Op weg naar de Col de Rousset moeten
we ons inhouden om niet bij elk mooi
plekje te stoppen voor een foto.
Zelden kan zo'n foto de pracht van
een vergezicht helemaal vatten...**

bij studenten is het populair geworden om hier aan de oevers van de Drôme te komen kamperen. De campinghouders maken zich er vaak boos over en de laatste tijd treedt de politie ook wel wat strenger op tegen wildkampeerders. In het hoogseizoen is het echter soms zo druk dat er weinig tegen te beginnen valt." Het is ook hier op het brede, rustigste punt van de rivier dat we het raft aanmeren, op de aanhanger van een busje laden en terugrijden richting Saillans.

Om af te sluiten drinken we een glaasje Clairette de Die, een uiterst zoete, sprankelende wijn die – volledig onterecht – weinig bekendheid geniet buiten de streek. Hadden we nog maar wat plaats overgehouden in onze zijkofters....

LA PÉTITE AUBERGE

Spijtig genoeg is alle bagageruimte op onze motor volledig ingenomen, met een goed excuus om hier een glaasje

Clairette extra te drinken. Dat doen we uiteraard wel pas wanneer we aangekomen zijn bij ons hotel 'La Petite Auberge' in Die. In ons beste Frans checken we in en vragen we of er een veilige staanplaats is voor de motoren, wat wordt beantwoord met een volmondig Vlaamse 'Ja' van uitbater Koen. "Ik had jullie al Nederlands horen spreken op de parking en heb zelf tot mijn veertiende in Mortsel gewoond." Toch altijd leuk om op 1.000 kilometer van je voordeur

niemand te ontmoeten die bij wijze van spreken achter je hoek heeft gewoond. Na een kort gesprek over de prachtige omgeving en wegen in de Drôme (en de verschrikkelijke verkeershel in Mortsel) begeven we ons naar de eetzaal waar we een heerlijk avondmaal krijgen. Nog een dessertje, een degustiefje en dan trekken we ons vermoeid maar voldaan terug in de hotelkamer voor een welverdiende nachtrust.

De dag erop begint wederom met een ontbijtbuffet en het klaarmaken van de motoren. Het in-, en uitpakken van de koffers gaat steeds een beetje vlotter en in geen tijd staan we klaar voor de rit naar Camping Les Foulons in Luc en Diois. Zolang we op de departementale wegen blijven is het navigeren geen probleem, maar eens we de echt kleine straatjes in moeten, wordt het moeilijker. Misschien volgende keer toch maar een GPS meenemen? Na een korte ongeplande (daarom niet minder leuke!) omweg komen we aan bij de camping. Niet om onze tent op te

slaan, wel omdat het de uitvalsbasis is van Hugues, een lokale motorrijder die toeristen zoals ons op sleeptouw neemt. Op zijn knalgroene Triumph Speed Triple gidst hij ons vanuit Diois over de prachtige wegen van Valdrôme richting de Col de Carabès en vervolgens naar de bron van de Drôme. Net zoals de voorbije dagen genieten we van de uitzonderlijk mooie wegen waarvan we in de lage landen enkel maar kunnen dromen. "Jullie hebben de goede economie en de centen, dus is het toch maar eerlijk dat wij de natuur en de mooie motorbaantjes hebben", zegt Hugues. Terecht ook wel, want je kan niet door de Drôme rijden zonder op te merken hoeveel huizen er vervallen bijstaan of welke oude verkommerde auto's er overal geparkeerd staan. "Buiten het toeristisch seizoen is het hier heel kalm", vertelt Hugues. "Vroeger was er nog wat textielnijverheid, al zijn alle fabrieken inmiddels gesloten. Sommigen zijn omgebouwd tot hostel, maar het is niet makkelijk om te overleven enkel en alleen van het toerisme. Ik gids wat motorrijders rond, geef klimles-

sen en help mee op de camping. Maar de jeugd trekt bijna allemaal richting de grotere steden om te studeren en te werken. Je kan het ze niet kwalijk nemen."

WIJNPROEVERIJ

Nadat we nog een paar foto's genomen hebben van de bron van de Drôme, rijden we de Col de Cabre op. Hier nemen we afscheid van onze Franse gids, want hij rijdt terug naar Diois en wij moeten verder richting Crupies. Via de D106 en D60 passeren we nog in het idyllische dorpje Remuzat en eventjes later parkeren we de BMW op de parking van hotel 'Moulin de Crupies'. Zoals de naam doet vermoeden gaat het hier om een oude watermolen die omgebouwd werd tot een modern hotel. Er zijn zeven kamers die elk volgens een apart thema ingericht werden, wij mogen onze koffers achterlaten in de Keniaanse kamer. Kwestie van er wat inspiratie op te doen voor een volgende motorreis? Na het avondmaal heeft de hoteluitbater een wijnproeverij voor ons op de planning

“Jullie hebben de goede economie en de centen, dus is het toch maar fair dat wij de natuur en de mooie motorbaantjes hebben”, aldus onze gids Hugues...

staan, maar we blijven niet al te lang aan tafel hangen. Er staat zoals dat hoort bij een wijnproeverij een spuug-emmertje klaar, maar de meeste hotelgasten beslissen om hun druivensapjes in te slikken. Binnen de kortste keren is iedereen dus boven zijn theewater en kruipen we maar onder de

wol. Morgen wacht ons tenslotte een niet te onderschatten ‘zadelwissel’...

LA SCOURTINERIE

Achteraan de Moulin de Crupies bevindt zich een manège met de paarden van de hoteleigenaar. Ze staan ter beschikking van

de gasten die per paard de omgeving willen verkennen. Zo’n aanbod slaan we niet af, dus ruilen we onze helm in voor een toque – zo’n knullig zwart pothelmpje voor paardrijders – en gaan we een toertje doen. ‘Skippy’, ons paard, volgt trouw de gids en dat is maar goed ook. Net zoals bij motor-

rijden, zijn er aan het paardrijden ook wel risico’s verbonden. En het laatste wat we willen is duizend kilometer ver rijden om dan dan na tien meter van een paard af te vallen. Hoe dan ook is het een leuke ervaring die we voor geen geld wilden missen. Nadat de paarden even konden grazen bij

het oude kapelletje van Crupies, keren we terug richting hotel om over te stappen op onze F800GT. We rijden over de D70 richting Nyons, waar we afspraak hebben bij de ‘Scourtinerie’. Dit is een museumpje gewijd aan de teloorgang van de productie van zogenaamde ‘scourtins’. Dat zijn

de ronde juten tapijtjes of onderleggers die je overal in de Drôme Provençale ziet opduiken. Nochtans was dat niet hun oorspronkelijk doel, want eigenlijk kan je deze platte scourtins opentrekken tot een soort van bolvormige zak. Zo werden ze vroeger dus ook gebruikt om op te vullen met

olijven en ze vervolgens samen te persen. De juten zakken hielden de olijpitten en het vruchtvlies bij, terwijl de olijfolie eruit kon lekken. Voilà: we reizen om te leren, toch?

ROUTE FERMÉE

Na de geschiedenisles is het weer tijd voor wat rijplezier, en we mogen wel zeggen dat we het beste voor het laatste bewaard hebben. Via de D938 en de heerlijk bochtige D974 banen we ons een weg naar de bekendste berg van de Drôme, een icon uit de Tour de France: de Mont Ventoux. Dit stukje weg zou iedere motorrijder toch minsten één keer in zijn leven moeten rijden, al was het maar omwille van de klinkende naam van de berg. Nog voor we beginnen aan de klim worden we al vergezeld door talloze andere motorrijders en er valt ook heel wat moois op vier wielen te besturen. De Ventoux is dus zeker niet enkel een bedevaartsoord voor wielrenners, ook benzinesnuivers zijn er thuis. De kronkelende stukjes worden afgewisseld met haarspeldbochten en snelle rechte stukken, wederom een perfect parcours om de BMW de sporen te geven. De tweecilinder zet nog maar eens zijn beste beentje voor en met een heerlijke uitlaatsound op de achter-

grond stijgen we steeds maar hoger. Het is soms wel even opletten voor de wielertoe-risten aan de kant van de weg, al kunnen we toch goed doorrijden. Tenminste totdat... een gesloten slagboom de weg verspert. Het mindere weer van de voorbije dagen gooidt roet in het eten, of liever: sneeuw. Dat laatste stukje zal dus voor een andere keer zijn, meteen een goede reden om nog eens een keertje terug te keren naar dit prachtige stukje Frankrijk. Eerst is er wel nog de afdaling van de Mont Ventoux, maar tijdens de rit naar hotel Saint-Marc in Mollans-sur-Ouveze begint het al door te dringen dat dit de laatste dag van ons droomreisje was...

Marco Borsato beweert luidkeels dat de meeste dromen bedrog zijn, maar van bedrog was op deze reis geen sprake. De Drôme is een streek waar motorrijders op hun wenken bediend worden met bochtige trajecten, circuitasfalt en prachtige natuur zover als het oog reikt. Het enige nadeel dat we kunnen bedenken na drie zalige dagen rondtoeren, is dat deze streek niet dicht bij huis ligt. Na een verplichte stop in Montélimar om nougat op te pikken voor het thuisfront, staan we weer klaar

voor iets meer dan 900 kilometer op de autosnelweg. Deze droom had gerust nog wat langer mogen duren... •

AANBEVOLEN ADRESSEN

- **Hotel Les 2 Côteaux**
Tain l'Hermitage
www.hotel-les-deux-coteaux-26.com
- **Wijnproeven** en gegidste **fietstocht** door de wijngaarden van de Côtes du Rhône
www.ausommelier.com
- **Kanovaren** op de Drôme
Vertrekplaats in Saillans
www.canoe-drome.com
- Hotel (met Vlaamse eigenaar) in **Die**
www.lapetiteauberge.com
- Camping in **Luc-en-Diois**
Met lokale motorgids Hugues (op aanvraag)
www.camping-les-foulons.com
- Hotel in **Crupies**
Met aangebouwde manège en mogelijkheid tot paardrijden
www.lemoulindecupies.com
- **La Scourtinerie de Nyons**
Museum over de lokale specialiteit, 'scourtins'
www.scourtinerie.com
- Hotel in **Mollans-sur-Ouveze**
www.saintmarc.com

